

# Playlist

The Green – ‘Love I’

J Boog – ‘Let’s Do It Again’

Common Kings – ‘Wade In Your Water’

Landon McNamara – ‘Loss for Words’

Jack Johnson – ‘Breakdown’

Dispatch – ‘Only the Wild Ones’

Edward Sharpe & The Magnetic Zeros – ‘Home’

Xavier Rudd – ‘Follow the Sun’

Jack Johnson – ‘Do You Remember’

George Ezra – ‘Hold My Girl’

Fleetwood Mac – ‘Dreams’ (2004)

Israel Kamakawiwo’ole – ‘Over the Rainbow’

Mark Keali’i Ho’omalulu – ‘He Mele No Lilo’

Good Life feat. Elderbrook – ‘Good Life’



### **Duits wonderkind verovert Wimbledon**

**Londen.** De 16-jarige Louisa Herzog-Riggs, dochter van tennislegendes Timothy Riggs en Sabine Herzog, maakt furore op Wimbledon. Als op een na jongste qualifier aller tijden versloeg ze tweevoudig grand-slamwinnares Paola Ventura in drie sets en staat nu in de achtste finales van het eerbiedwaardige tennis-toernooi.

### **Herzog-Riggs vervolgt haar zegetocht**

**New York.** Na haar sensationele winst op Milena Havličkova, de nummer acht van de wereldranglijst, bereikt Herzog-Riggs (16) bij haar debuut op de us Open de tweede ronde.

### **‘Wil niet gemeten worden aan het succes van mijn ouders’**

**München.** Louisa Herzog-Riggs (17) over haar eerste jaar in het profcircuit, haar grote idool Serena Williams en waarom ze niet met haar beroemde moeder wil worden vergeleken.

### **Voor het eerst in de top tien**

**Parijs.** Louisa Herzog-Riggs nog altijd in het voetspoor van haar moeder Sabine Herzog-Riggs. Ondanks haar verlies in de kwartfinale tegen de Chinese Li Jiayu staat de 19-jarige maandag voor het eerst in de lijst van de tien beste speelsters ter wereld.

### **‘Ze zou het ook zonder haar achternaam hebben gemaakt’**

**München.** Timothy Riggs over het Amerikaanse man-nentennis, zijn liefde voor Duits eten en de weergaloze carrière van zijn dochter Louisa.

### **Wordt Louisa Herzog-Riggs de nieuwe nummer één van de wereld?**

**New York.** Blanca Diaz laat de us Open dit jaar aan zich voorbijgaan. De nummer één van de wereld moest afzeggen vanwege een corona-infectie. Dit biedt Louisa Herzog-Riggs, die als nummer twee van de wereld-ranglijst naar New York is afgereisd, een uitgelezen mogelijkheid om de toppositie van de Spaanse over te nemen en eindelijk in de voetsporen van haar moeder Sabine Herzog te treden.

### **Bittere nederlaag na blessure**

**New York.** Exit voor Louisa Herzog-Riggs. De 21-jarige heeft op dramatische wijze de finale van de us Open niet weten te bereiken. Tegen de als vierde geplaatste Zwitserse Lara Gisin moest ze bij een stand van 7:6 (10:8), 5:2 geblesseerd opgeven.

### **Na verlies in halve finale: Herzog-Riggs waarschijnlijk langere tijd buitenspel**

**Berlijn.** Louisa Herzog-Riggs (21) was vrijdag in een spannend duel met de Zwitserse Lara Gisin verwikkeld toen ze na een misstap geblesseerd raakte en de halve finale van de us Open moest staken. De Duitse dreigt langere tijd op non-actief te moeten blijven. De gedroomde toppositie op de wereldranglijst lijkt ineens heel ver weg.



# 1

Toen ik mijn rode tennistas van de bagageband pakte, voelde ik een trekken in mijn nek. De laatste training zat nog in mijn botten. Of misschien kwam het omdat ik mijn reiskussentje thuis had laten liggen en tijdens de aansluitende vlucht van San Francisco naar Honolulu met mijn hoofd op mijn arm in slaap was gevallen. Ik slingerde de tas over mijn schouder, pakte mijn rolkoffer en verliet de bagagehal richting de aankomsthal, waar Kay me zou opwachten. Ik liet mijn blik over de menigte glijden, maar zag nergens een spoor van mijn peettante. Vreemd. Met haar een meter negentig was Kay Diamond niet gemakkelijk over het hoofd te zien. Bovendien was ze altijd ongelooflijk stipt. Nadat ik de aankomsthal nogmaals tevergeefs had gescand, zette ik mijn tas neer en haalde mijn telefoon uit mijn rugzak. Geen berichtjes, geen gemiste oproepen. Nog vreemder. Ik wilde mijn mobieltje al wegstoppen, toen me ineens te binnen schoot dat ik de e-sim niet had geactiveerd en geen mobiele data had. Ik logde in op de wifi van de luchthaven en een paar seconden later stroomden de berichtjes binnen. Mijn ouders hadden me in onze familie-whatsapp een fijne voortzetting van mijn vlucht gewenst, Milan, mijn trainer, had me een foto gestuurd van zijn tweeling die een paar dagen geleden was geboren en Helena, de pr-manager van mijn familie, had een verzoek van *Der Stern* aan me doorgestuurd voor een interview. En inderdaad, er was ook een berichtje van Kay.

Sorry, Lou! Ik red het niet op tijd. Gabe  
haalt je af. Kijk uit naar een grote vent. 😊

Verbaasd las ik het bericht nog een keer door. Het was niks voor Kay om zich op de tijd te verkijken. En wie in hemelsnaam was Gabe? Was hij bij haar in dienst? Ik had die naam nog nooit eerder gehoord.

‘Louisa?’

Ik keek op van mijn telefoon en in het gezicht van een lange man. Zo te zien was hij van Kays leeftijd, eind veertig of begin vijftig. Hij deed me aan Jason Momoa denken, maar dan met korter haar en niet zo’n ruige baard. Zijn blik was eerder zachtmoedig dan doordringend en hij droeg een geel T-shirt met een fletse print, een korte broek en teenslippers.

‘Hi, ik ben Gabe.’ Met de goedgehumeurde glimlach van een ochtendmens stak hij zijn hand op. ‘Kay vroeg me om je af te halen.’

‘Is alles oké met haar?’ vroeg ik en ik hoorde zelf dat het nogal ongerust klonk.

‘Ja hoor, alles in orde. Er kwam alleen iets tussen.’ Hij glimlachte relaxed en toen hij mijn koffer pakte, viel me de tatoeage op die een groot deel van zijn onderarm bedekte. ‘Tegen de tijd dat wij in Pūpūkea zijn is ze weer terug.’

Pūpūkea. De plaats die de komende zes weken mijn thuis zou zijn. Uit Gabes mond klonk het veel melodieuzer dan uit de mijne. Het was een idee van mijn moeder geweest om me op Kays tennischool voor te bereiden op mijn comeback in plaats van thuis in München.

‘Een andere omgeving zal je goeddoen,’ had ze gezegd toen ik weer eens gefrustreerd thuiskwam van de training omdat ik mijn oude vorm maar niet te pakken kreeg. Mijn blessure van het afgelopen jaar had me niet alleen fysiek aangetast, ook mijn ego had een fikse deuk opgelopen. Ik struggelde nog altijd met het feit dat ik de kans had gemist om nummer één van de wereld te worden. Om eindelijk in de voetstappen van mijn moeder te treden. Sabine Herzog. *The Duchess*, zoals de internationale sportpers haar destijds had genoemd. 175 weken lang had ze onafgebroken bovenaan de ranglijst van het vrouwentennis gestaan.

‘Ik kan me geen vakantie permitteren, mama. De US Open begint over twee maanden en ik speel als een chimpansee.’

‘Dat is onzin,’ had ze grinnikend maar met een berispende ondertoon gezegd. ‘Ik had het overigens niet over een vakantie. In elk geval niet in de klassieke zin van het woord.’

Twee weken later liep ik achter een opgewekt fluitende man aan door de aankomsthal van Honolulu International Airport, langs toeristen die verwelkomd werden met *aloha* en fleurige bloemenkettingen. Toen we het gebouw verlieten, sloeg een benauwde lucht me tegemoet. Een licht briesje maakte het draaglijker en voerde de geur van de oceaan met zich mee. De luchthaven lag aan zee, maar op een klein eiland als O'ahu gold dat waarschijnlijk overal voor. Gabe liep naar een rode Jeep Wrangler die onder een laagje stof bedekt zat. Het zwarte canvas dak was niet alleen aangetast door de zoutkristallen van de zeelucht, maar ook door meeuwen. Ik zag nog net dat het kenteken voorzien was van de tekst THE ALOHA STATE, toen opende Gabe de kofferbak en deed mijn bagage erin. Terwijl hij de stoel naast zich vrijmaakte, bekeek ik het houten hangertje dat aan een versleten leren koordje aan de achteruitkijkspiegel bungelde. Een soort hand waarvan alleen de duim en de pink omhoogstaken.

'Sorry,' bromde hij terwijl hij een plastic flesje op de achterbank gooide. 'Ik had niet op passagiers gerekend.'

Kay had hem kennelijk pas op het laatste moment gevraagd om mij af te halen, en ik vroeg me af wat voor belangrijks ertussen was gekomen.

'Maakt niet uit,' verzekerde ik hem en ik stapte in en deed de gordel om. Op de radio klonken de laatste klanken van een liedje en een vrouwenstem wenste iedereen een goed begin van de werkweek. Terwijl de maandag hier op Hawaï nog maar net was begonnen, was hij thuis in Duitsland al voorbij. Twaalf uur tijdsverschil, bedacht ik, en ik moest aan mijn moeder denken, die nu waarschijnlijk in haar pyjama en met een glas wijn op de bank zat terwijl ze voor de zoveelste keer *Virgin River* opzette. Na haar carrière had ze zich grotendeels uit het openbare leven teruggetrokken. Anders dan mijn vader, die voor de sportzender ESPN de halve wereld afreisde om commentaar te geven bij tenniswedstrijden. Tot begin volgende week zou hij nog op Wimbledon zijn. Als ik niet geblesseerd was geraakt, zou ik daar ook zijn geweest om op het 'heilige gras' te spelen om een van de meest begeerde trofeeën van

de tenniswereld. Ik werd overspoeld door een gevoel van weemoed vermengd met een tikje fomo, en ik was Gabe dankbaar dat hij op dat moment een praatje begon.

‘Hoe was de vlucht?’

‘Prima. Ik heb de meeste tijd geslapen.’

Mijn nek leek op die opmerking te hebben gewacht en liet meteen weer van zich horen. Ik draaide mijn hoofd rond in mijn nek en hoorde een wervel knakken.

‘Je bent zeker via San Francisco gevlogen?’ vroeg hij, terwijl hij een Ray-Ban Clubmaster opzette. Ik was even verbaasd dat hij zo goed op de hoogte was. ‘Dat zei Kay,’ zei hij terwijl we de parkeergarage van de luchthaven uit reden.

‘Werk jij voor haar?’

‘O... nee.’ Hij lachte alsof dat een absurd idee was. ‘We zijn bevriend. Je zult me nog wel vaker zien de komende tijd. Ze heeft me gevraagd jouw fysiotherapie op me te nemen.’

‘Ben je fysiotherapeut?’ Ik kon mijn verbazing niet verbergen; ik associeerde Gabe eerder met een strandstoel dan met een behandeltafel.

Hij knikte. ‘Ik heb een praktijk in Hale’iwa.’ Hij merkte kennelijk dat mij dat weinig zei. ‘Dat ligt op zo’n tien minuten van Pūpūkea. Geweldige golven heb je daar, mocht je aan surfen doen.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Jij wel?’ vroeg ik, op het gevaar af mezelf belachelijk te maken. Ik had zo’n idee dat Hawaïaanse baby’s rechtstreeks vanuit het moederlijf op een surfplank glijden.

‘Niet meer, nee,’ mompelde hij en heel even leek de zorgeloosheid uit zijn stem te zijn verdwenen. Maar misschien was dat alleen maar inbeelding van mij, want meteen daarop vroeg hij of ik honger had.

‘We kunnen onderweg ergens stoppen voor een ontbijtje.’

‘Koffie zou wel lekker zijn.’

‘Dat zal wel lukken,’ zei hij en hij lachte weer zijn relaxte glimlach.

Het volgende kwartier zeiden we niet veel; het verkeer rondom de luchthaven was druk en Gabe moest zich op het rijden con-

centreren. Langzaamaan verdween de skyline van Honolulu in de achteruitkijkspiegel en het landschap opende zich als een plaatjesboek. Als uit het niets staken gigantische bergen de hemel in, dicht begroeid alsof ze met groen fluweel bekleed waren. Watervallen stortten in zilverglinsterende draden langs de rotswanden naar beneden en aan beide kanten van de weg strekte zich weelderig regenwoud uit, dampend in het ochtendlicht. Gefascineerd drukte ik mijn neus tegen het raampje.

‘Je eerste keer op O’ahu?’

Ik knikte, en hij glimlachte begrijpend.

‘Ik ben hier geboren en ik ben er nog altijd niet aan gewend hoe mooi het hier is.’

Nadat we een tijdje landinwaarts hadden gereden stopte Gabe bij een in alle kleuren van de regenboog beschilderde foodtruck langs de kant van de weg waar koffie en donuts werden aangeboden.

Hij wisselde een paar woorden met de eigenaresse, nam afscheid met een mij onbekend handgebaar en keerde terug met twee kartonnen bekertjes en een papieren zakje. De geur van chocolade verspreidde zich in de jeep.

‘Tast toe!’ Hij stak het zakje naar me uit.

‘Bedankt, maar ik hou het voorlopig op koffie,’ zei ik beleefd glimlachend.

Mijn maag zou geen enkel bezwaar hebben gehad tegen een portie vet en suiker, maar mijn voedingsschema voorzag niet in cheaten, laat staan meteen op dag één. Ik nam genoeg met een grote slok koffie. De koffie was heet en sterk, precies zoals ik hem graag heb.

‘Hoe gaat het met je ouders?’ vroeg Gabe toen we verder reden. ‘Ik heb ze een keer ontmoet toen ze op bezoek waren,’ zei hij toen hij mijn verbaasde blik opving. ‘Julie... Mijn vrouw was een enorme fan van je moeder. Ze had zelfs die schoenen van haar. Met dat kroontje erop.’

Ik zag even de Adidas Duchess voor me, een witte tennisschoen met drie gouden strepen en een glinsterend kroontje die Adidas,

verwijzend naar de achternaam van mijn moeder, op de markt had gebracht nadat ze voor de tweede keer Wimbledon had gewonnen. Het duurde even voor het tot me doordrong dat Gabe de verleden tijd had gebruikt en er een weemoedige ondertoon in zijn stem was gekropen. Ik kreeg een wee gevoel in mijn maag.

‘Het spijt me, dat met je vrouw,’ mompelde ik.

‘O, Julie is niet... Ze is alleen... weg.’

De laatste woorden waren nauwelijks hoorbaar geweest, maar de pijn klonk er overduidelijk in door. Ik probeerde me te herinneren hoelang het geleden was dat mijn ouders vakantie hadden gevierd op Hawaï. Wanneer hadden ze Kay in haar nieuwe thuisland bezocht? Twee jaar geleden? Heel erg lang kon Gabe nog niet gescheiden zijn. Dat bleek ook wel uit het feit dat hij haar nog altijd zijn vrouw noemde.

‘Met mijn ouders gaat het goed,’ beantwoordde ik zijn oorspronkelijke vraag in de hoop het gesprek weer in onschuldiger vaarwater te krijgen. ‘Mijn moeder geniet van haar leven weg van de tennishectic en pap is veel onderweg voor ESPN.’ Er schoot een gedachte door mijn hoofd. ‘Ik kan hun beter even laten weten dat ik goed geland ben.’

Snel haalde ik mijn telefoon tevoorschijn en activeerde eindelijk de e-sim. Niet lang nadat ik het berichtje had verstuurd, kondigde een nostalgisch uitzienend houten bord met daarop een surfer op een golf het plaatsje Hale’iwa aan. We reden de Main Street door, met aan beide zijden pastelkleurige houten huizen. De palmen langs de rand van de weg wiegden zachtjes in de wind. Toeristen kwamen met tassen vol uit souvenirwinkels, stonden in de rij voor ijs of zaten te ontbijten in de cafés langs de weg. Bruinverbrande surfers laadden hun planken van aanhangers en er zoefden mensen op scooters en fietsen voorbij, hun natte haren drogend in de wind. Alle clichés over Hawaï leken hier op een paar vierkante meter op elkaar gepropt.

‘Er is hier ook ’s avonds altijd van alles te doen, mocht je je ooit gaan vervelen bij Kay.’

Ik glimlachte, al kon ik me gezien mijn trainingspensum niet

voorstellen dat ik 's avonds tot iets anders in staat zou zijn dan doodmoe op een matras neerploffen.

Tussen Hale'iwa en Pūpūkea reden we langs oogverblindend witte zandstranden. De zee glinsterde turquoiseblauw en was nu al bezaaid met surfers die in afwachting van de perfecte golf op hun surfplanken lagen. Links van mij staken luxueuze strandvilla's boven de tuinhekken uit, rechts van de kustweg lag een dicht woud dat verderop overging in diepgroene, ruige bergketens. Uiteindelijk zette Gabe de richtingaanwijzers aan en stopte voor een hek waar een tropisch bloemmotief in gekerfd was. Hij deed het raampje naar beneden, leunde naar buiten en tikte een code in. Na een pieptoon zwaaide de poort open en we reden een goed onderhouden oprijlaan op. De weg naar het duifblauw geverfde houten huis werd omzoomd door palmen, bloeiende struiken en een gazon waar iedere Engelse tuinman blij van zou worden. Deuren en kozijnen waren wit en het platte dak was van een palmbladachtig materiaal. De garage naast het huis leek een miniatuurversie van het huis zelf. Ik wist dat er een terras met een zwembad was dat uitkeek op zee en een trap die rechtstreeks naar het strand leidde.

Toen ik nog had zitten piekeren over haar voorstel, had mijn moeder me foto's laten zien. Alsof die presentatie van huis, zwembad en zee me definitief zou overtuigen dat het een goed idee was om zes weken voor mijn geplande comeback te gaan trainen bij Kays tennisschool op O'ahu, Hawaiï.

'Daar zijn we dan,' zei Gabe terwijl hij pal voor de trap parkeerde. Terwijl ik nog in de achteruitkijkspiegel volgde hoe de poort dichtging, was hij al uitgestapt om mijn bagage uit te laden.

'Je hoeft mijn spullen niet te dragen,' protesteerde ik tevergeefs terwijl hij de tennistas over zijn schouder zwaaide en mijn koffer de trap op droeg. Het viel me nu pas op dat ook zijn kuiten onder de tatoeages zaten. Zwarte golfachtige patronen. Hij zette de koffer voor de voordeur neer en tikte opnieuw een code in. Ik vroeg me even af wat voor relatie Kay en hij hadden. Voor zover ik wist was er geen man in haar leven, maar misschien was ik niet op de hoogte van de nieuwste stand van zaken. De vanzelfsprekendheid

waarmee hij de codes intoetste en het feit dat hij ze uit zijn hoofd kende, leken er in elk geval op te wijzen dat hij een regelmatige bezoeker was.

Hij schoof zijn zonnebril in zijn haar.

‘Kay zal zo wel terug zijn, maar ik kan nog even met je mee naar binnen gaan en je alles laten zien.’

Dat bevestigde mijn vermoedens.

‘Dat is niet nodig,’ zei ik omdat ik ervan overtuigd was dat Gabe wel wat beters te doen had dan babysitter voor mij te spelen. ‘Ik ga eerst maar eens uitpakken.’

‘Je weet waar de logeerkamer is?’

Ik grijnsde verlegen. ‘Nee.’

‘Boven. De achterste kamer rechts.’

Voor de detective in mij was dit de definitieve bevestiging. ‘Prima.’

‘Ga je dan eerst maar eens installeren.’ Hij knipoogde. ‘We zien elkaar morgen op de behandeltafel.’

Ik knikte. ‘Bedankt voor het afhalen.’

Terwijl hij wegliep, spreidde hij opnieuw pink en duim van zijn ene hand en draaide die een keer heen en weer. Voordat ik kon navragen wat dat gebaar betekende, was hij alweer in zijn jeep verdwenen.

Ik wachtte nog tot de poort dicht was, toen betrad ik Kays huis. Een aangenaam geklimatiseerde lucht streek langs mijn wangen. Het rook lekker, naar bloemen of een kamerverfrisser. Ik trok mijn sneakers en sokken uit en genoot van het gevoel van de koele vloer onder mijn bezwete voeten. De vloer was van donker hardhout en vormde een fraai contrast met het interieur van het open woon- en keukengedeelte – de witte meubels, de linnen lampenkappen en de natuurvezeltapijten. Decoraties waren er nauwelijks. Een moderne houtsculptuur, een stapel koffietafelboeken met ernaast wat ingelijste foto’s. Anders dan bij ons thuis toonden die niet een bruidspaar, eerste schooldag en familievakanties, maar een jonge afro-Amerikaanse vrouw bij haar eerste Wimbledonoverwinning,

een vrouw die trots haar olympische zilver aan de camera liet zien en die door Michelle Obama werd ontvangen in het Oval Office. Anders dan mijn moeder had Kay na haar tenniscarrière geen gezin gesticht. Ze had voor de WTA gewerkt, de Women's Tennis Association, had een stichting ter bevordering van jonge tennistalenten opgericht en als toernooirecteur de San Diego Open georganiseerd. Ze had een speelster uit de top 20 gecoacht, was met haar autobiografie *In Tennis Love Means Zero* in de bestsellerlijst van de *New York Times* beland en was onderwerp geweest van een Netflix-documentaire. Een paar jaar geleden had ze uiteindelijk deze strandvilla op O'ahu gekocht en daar vlak in de buurt de Diamond School of Tennis geopend, waar ik me de komende zes weken zou voorbereiden op mijn comeback.

Ik vervolgde mijn ontdekkingsstocht en nam een kijkje in de keuken. De gelakte kastjes en de roestvrijstalen koelkast fonkelden om het hardst en op de tafel stond een fruitschaal met perfecte bananen. Rechts van mij leidde een trap naar boven. Op de donkere vloerplanken lag een crèmekleurige macramé loper die het geluid van mijn voetstappen dempte. Ik liep naar het einde van de gang en deed de deur open. Even dacht ik dat Gabe zich had vergist. De kamer was gigantisch, minstens dubbel zo groot als mijn kamer in München. De inrichting was net als die in de rest van het huis: duifblauw en wit, van natuurlijke materialen en hout. Een openstaande schuifdeur leidde naar een inloopkast, een andere naar een royale badkamer met een badkuip waar je in zou kunnen surfen. Maar het hoogtepunt was toch wel het balkon met uitzicht op zee. Net toen ik de deur open wilde schuiven, hoorde ik een geluid van beneden komen.

‘Lou?’

Ik holde snel de trap af en Kay verwelkomde me met een grote glimlach.

‘Lou!’

Ze omhelsde me stevig, liet me toen los en nam me van top tot teen op. ‘Je ziet er goed uit.’

‘Jij ook.’ Het klonk als een beleefdheidsfrase, maar ik meende

het echt. Met haar een meter negentig en sportieve slanke figuur was Kay altijd al een opmerkelijke verschijning geweest. Haar zwak voor mode had ze echter pas na haar carrière ontdekt. Die dag droeg ze een *paperbag*-short met een witte blouse. Haar natuurlijke krullen hingen tot op haar schouders, anders dan vroeger op de tennisbaan, toen niemand haar ooit met iets anders dan *cornrows* had gezien.

‘Het spijt me zo dat ik je niet kon afhalen.’ Ze slaakte een zucht. ‘Vanmorgen zat echt alles tegen.’

‘Wat was er dan aan de hand?’

‘Ach...’ Ze maakte een wegwerpgebaar. ‘Dat vertel ik je later wel in alle rust. Ga je eerst maar eens installeren, pak je koffer uit...’ Ze keek om zich heen. ‘Waar zijn je spullen?’

‘Boven in de logeerkamer. Gabe heeft verteld waar die was.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Des te beter. En, bevalt de kamer je?’

Ik wierp haar een blik toe waaruit ze kon opmaken dat ik die vraag niet serieus kon nemen. ‘Geweldig! En dat uitzicht!’

‘Ben je al op het terras geweest?’ Ze wees met haar duim naar links en knipoogde. ‘Dat uitzicht is ook niet gek.’